
My Thoughts on Doctors

WANICH CHAROONGKIJANAN*

I always have good feelings toward doctors, like others. Although some doctors may be thieves, killers or cold-blooded persons, Thais generally don't think of doctors generally as thieves or some sort of bloodsucking vampires. (But sucking money is something else again!)

A doctor is thought of as the merciful one or the one who cures the unbearable pain or the one who helps the patient to be as strong as before. No one thinks that he is going to die from seeing the doctor but to rather that he will insure his survival. (Although many times, the patients do die!!)

When my kid registered for her university entrance examination, she consulted her mom, a university lecturer, as to what faculty she should apply for. I didn't worry as she was a good student but when I was asked one day, I replied to her to choose any faculty she liked but not the medical faculty for three simple reasons. First, it was difficult to obtain entrance; second, difficult while studying and third, difficult later on while working. It was just my feeling, nothing more than that. If she saw it differently, I didn't mind for it was her decision. Anyway, she decided to be a dentist. I felt relieved because I have never heard of a dentist making his patient dead or crippled!!

For myself, I don't want to get involved in anyone's illness or death. I am not good enough to

study to be a doctor. Even if I was, I would not choose to be a doctor. I really don't like illness, don't want to see patients and most importantly, don't want to be responsible for anyone's life. Partly, these are my reasons for respecting doctors. More than this, the doctor is involved in morals, ethics, mercy etc..., regarding the performance of his duty. I don't like to stand on the line between what I should do and what I have to do.

Take for example, the illegal abortion.

You may have heard about the arrest of a doctor who had a clinic that performed illegal abortions. Suppose I was a doctor and my three months pregnant patient came to see me with good reasons for an abortion. I agree her reasons are good and if I were her, I would decide for abortion too. But as a doctor, what should I do...put morals away, and do it for her.....let her go to an illegal nurse for help and if she dies due to improper treatment...is it my fault?. What problems! Lucky that I am not a doctor.

For myself, abortion is not a serious deed. If one is not ready to raise a child, having it will create such complicated problems not only for the mother but also social problems, country problems and whole world problems without end. Therefore, I don't care if she decides to have an abortion....I am not a killer...but the doctor is!! Oh my god, it is so oppressive!!

Key word : Ethics, Doctors

Fortunately, I seldom have bad experiences with doctors...can say nearly never!! ...just a few times unsatisfied but not so bad.

Once, my son got his arm broken. I knew nothing about broken arms only that an arm is an organ, connected to the shoulder. The doctor told his mother to decide between bone massage, or mending by using a cast plus a steel reinforcement operation. I felt depressed about his proposals because I knew nothing...I hate operations and I once experienced a broken arm massage...definitely damn painful!! I played a horse-racing game with my friends. I was on my friend's back and he fell while racing. My left arm was broken and it was fixed by a Chinese goldsmith, called Mr.Namforn. He massaged my broken arm brutally for a very long time without attention to my painful cries. He covered my broken arm with Chinese herbs mixed with liquor and put on a cloth bandage. My arm recovered well and is back to normal...till now.

What worried me about my son's broken arm was that if we chose "massage", his arm might be bent afterwards. I asked the doctor and he said that could happen. The upshot was the doctor wanted me to decide for an operation on his arm and then he would get his fee for the operation. I really didn't like being in a situation where I was forced to decide what I didn't know about. Only if he needed to know if I could afford the doctor's fee, I could answer this question...sure.

The next case was about my maid who was bitten by my dog.

My maid was bitten by my dog and I took her to the nearest hospital to clean the wound and have a tetanus shot. The doctor said that my maid should also take rabies injections, which cost a lot of money and required several trips to the doctor to complete the course. I hesitantly remarked that my dog was carefully raised and had a rabies immunization annually and punctually. The doctor seemed to threaten me with what would happen if my dog did somehow get infected with rabies. In this case, I decided to trust my dog because I brought her up so closely and if she got mad or showed any signs of it, I would have noticed it. I then paid the doctor's fee and brought my maid home....nobody died in this case.

The two cases are still in my mind. Above all, I think that it is the doctors' manner which I really don't like. They seem arrogant and threatening and use condescending tones. They seem to

imply that I should not ask them anything because I know nothing about their business. I think they have no right to ignore the foolish queries of their patients or friends and relatives for that matter.

Here is another case. Twenty years ago, I got a wound on my foot and tried to cure it by myself. It healed very slowly so I went to see a doctor at his clinic. After his examination, he rebuked me for using improper medication. I thought to myself that if I knew the proper treatment, I would not come to see you...surely!!

Other than these cases, I have rarely had problems with doctors. I don't have to see a doctor often because I have many friends who are doctors. I always seek their advice and tend not to fear them. After all, a doctor is not a kind of intruder, who walks into your house, declares that you are ill and tells you you must let him cure you otherwise he will kill you. Generally Thais are afraid of doctors and feel even more dread if they are not sure if they can afford the doctor's fee and cost of medical care. Especially, fearsome are doctors in private hospitals, who like patients to be admitted. Sometimes they use threats and other pressure.

I have never had such an experience. Once, the doctor advised me to be admitted but I insisted on going back home. That night, around 2.00 a.m. I was at home, totally drunk and fell from the second floor balcony to the ground. I stood up, walked to my bedroom and fell asleep immediately. I woke up around 5.00 a.m. and felt dreadful pain all over my body, not only the slightest movement but only even breathing was unbearably painful. I thought that a bone must be broken somewhere. My wife took me to the hospital. X-ray examination showed that luckily there was no broken bone. The doctor looked at my lungs and asked if I smoke. I said yes. He then suggested I quit because my lungs were the first step of the problem: emphysema. I thought to myself that if I wanted to know something about my lungs, I would see him later. When he asked me if I would be admitted, I definitely said no. I felt sure that if I had no broken bone, I could recover by myself. I went back home with an irresistible feeling that because of what the doctor said to me about my lungs in front of my wife, she would nag me and force me to stop smoking.

However, on the whole I feel good about doctors. Those cases are just petty things and have no effect on my feelings. I think that a doctor is only

human and deserves our sympathy. People generally have high expectations of doctors, regarding them like Superman who can do everything in the same way as we expect our Prime Minister or ministers to be good at everything while actually they are not.

If people put their expectations on me..... just a thought... but what a worrying sensation. If I tried to live up to their expectations, it would seriously shorten my life.....Oh!! I do respect you doctors.

(Received for publication August 3, 1999)

คุณหมอครับ

วาทิช จรุงกิจอนันต์ *

ผมเป็นคนมีความรู้สึกที่ดีกับคนเป็นหมอ ซึ่งเชื่อว่าจะเป็นความรู้สึกของคนทั่วไปที่มีต่อคนเป็นหมอ ว่าที่จริงหมอที่เป็นโจรก็พอจะมี⁽¹⁾ ที่เป็นฆาตกรทำฆาตกรรมหรือเป็นคนใจร้ายใจดำอำมหิตอะไรอย่างนี้ก็พอจะมี^(2,3) แต่ก็จะมีคนไทยทั่วไป คนใดที่นึกถึงหมอแล้วจะคิดว่าตัวเองกำลังคิดถึงโจร หรือนักฆ่าฆาตกร หรือตัวอะไรที่เป็นผิบบลูบเลือด

สุบทรัพย์นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะครับ⁽⁴⁻⁶⁾

คนทั่วไปเมื่อคิดถึงหมอก็จะคิดถึงใครที่เป็นมนุษย์ซึ่งมีความเมตตา เป็นคนที่จะดูแลรักษาความป่วยไข้ให้หาย เป็นคนที่เมื่อได้พบแล้วจะทำให้กลับไปเป็นคนปกติที่ไม่เจ็บไข้ได้เหมือนที่เคยเป็น ไม่มีใครที่คิดว่าเจอหมอแล้วจะตาย มีแต่คิดว่าถ้าเจอหมอแล้วจะรอด

ทั้ง ๆ ที่บ่อยครั้งนั้นไม่รอดอย่างที่คุณคิด⁽⁷⁾

เมื่อตอนที่ลูกผมจะสอบเข้าเรียนมหาวิทยาลัยนั้น เขาก็ปรึกษากับแม่ซึ่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยว่าควรที่จะเลือกคณะอะไรเรียนอะไร ผมไม่

ค่อยเป็นห่วงเรื่องการสอบของลูก เพราะเขาเรียนค่อนข้างดี ประมาณว่ามีโอกาสสูงที่จะติดแม้จะเลือกเรียนหมอ

ลูกถามผมอยู่ครั้งหนึ่ง ผมก็มีความเห็นอยู่อย่างเดียว บอกว่าจะเรียนอะไรก็เรียนแต่อย่าเลือกหมอเรียนหมอ ผมบอกเหตุผลตัวเองง่าย ๆ กับลูกว่าหนึ่งมันสอบเข้ายาก สองมันเรียนยาก และสามมันทำงานยาก⁽⁸⁾

ผมไม่ได้บอกอะไรมากไปกว่านั้น เพราะบอกไปแล้วดูจะเป็นว่าผมเอาความคิด ความรู้สึกตนเองไปกำหนด ลูกผมอาจจะคิดหรือรู้สึกไม่เหมือนกับผมก็ได้ ผมบอกแค่นั้นโดยที่คิดว่าลูก ลูกผมเห็นว่าไม่ยาก สอบเข้าก็ไม่ยาก เรียนก็ไม่ยาก ทำงานก็ไม่ยาก จะลองสอบลองเลือกดู ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นผมก็จะไม่ขัด⁽⁹⁾

ลูกผมจะเชื่อผมหรือเปล่าผมไม่แน่ใจ เขาก็ไม่ได้เลือกคณะแพทยศาสตร์ แต่เลือกคณะทันต-แพทยศาสตร์ ก็หมอเหมือนกัน แต่เป็นหมอฟัน

คำสำคัญ : จริยธรรม, แพทย์

ผมก็รู้สึกว่าค่อยยังชั่ว ค่อยยังชั่วเพราะผมไม่เคยได้ข่าวว่ามีหมอพิษทำให้คนไข้ตายหรือพิการ

ผมไม่ชอบการเป็นอิสระกับเรื่องความป่วย ความไข้ความป่วยเป็นความตายของใคร ผมไม่ได้เรียนเก่งในแบบที่จะสอบเข้าเรียนหมอได้ แต่เชื่อว่าถึงผมจะสอบได้ที่หนึ่งประเทศไทย มันใจว่าสอบเข้าเรียนหมอแล้วจะสอบได้แน่⁽⁶⁾

ผมก็จะไม่สอบไม่เรียนหมอ เพราะผมไม่ชอบความป่วยไข้ของคน ไม่อยากเห็น และที่สำคัญ ไม่อยากรับผิดชอบกับความป่วยไข้หรือความตายของคนด้วยกัน

ผมไม่นึกอยากให้ลูกเรียนหมอก็ด้วยความรู้สึกตรงนี้เป็นส่วนหนึ่ง และผมนับถือคนเป็นหมอก็ด้วยเหตุนี้ความรู้สึกนี้เป็นส่วนหนึ่ง

ส่วนหนึ่งเท่านั้นนะครับ ยังมีอีกหลายส่วน อีกหลายส่วนนั้น ผมบอกอีกส่วนหนึ่งเลยก็ได้ ส่วนที่ว่าเป็นคือส่วนที่เป็นอะไรเกี่ยวกับศีลธรรม มโนธรรม จริยธรรม และน่านาสารพัดธรรมอีกมากมาย นานาสารพัดธรรมทั้งหลายที่คนจะนึกถึงได้นั้นมักจะเกี่ยวข้องผูกพันกับการเป็นหมอ ทำหน้าที่ของหมอ⁽⁹⁻¹³⁾

ผมไม่ชอบเลยถ้าจะต้องอยู่บนเส้นแบ่งระหว่างอิทธิธรรมแห่งธรรมทั้งหลายที่ว่ามันกับสิ่งที่ตัวเองเชื่อหรือจำต้องปฏิบัติ

ยกตัวอย่างง่าย ๆ ก็อย่างเรื่องการทำแท้ง⁽¹⁴⁻¹⁹⁾

คงจะเคยได้ข่าวกันนะครับ เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็มีข่าวเกี่ยวกับเรื่องตำรวจที่บุกเข้าตรวจค้นจับกุมสถานพยาบาลที่มีการรับทำแท้ง ลองคิดเล่น ๆ ว่าผมเป็นหมอ มีผู้หญิงคนหนึ่งท้องสามเดือนเดินเข้ามาหาผม บอกว่าจะทำแท้ง ให้เหตุผลอธิบายว่าทำไมจึงจำเป็นต้องทำแท้ง ผมฟังแล้วก็เห็นว่าเหตุผลที่อยู่ เป็นผมเป็นเธอคนนั้นผมก็คงจะทำ เอาเป็นว่าอย่างนั้น

ด้วยเหตุผลที่การทำแท้งให้ผู้หญิงที่ท้องสามเดือนนั้นเป็นเรื่องจับจ้องกระจำหิวสำหรับหมออย่างผม ผมก็คงจะทำให้และแน่นอนว่าอิทธิธรรมแห่งธรรมนานาสารพัดธรรมที่ว่าก็ต้องเข้ามายุ้ง⁽¹⁶⁻¹⁸⁾

ดีหรือ ไม่ดีนะ ผิดกฎหมาย ผิดศีล ผิดศาสนา บาปกรรม แต่เขาจะทำนี้ไม่ทำให้เขาเขาก็ต้องไปหาที่หา ไปเจอหมอเถื่อนเข้า ชะดีชะร้ายจะตายเอา ทำให้เขาแล้วกัน ดีหรือ ไม่ดีนะ

ยังโง่ครับ ยังโง่ดี

ผมไม่ชอบให้ตัวเองอยู่ในสถานการณ์อะไรอย่างนี้ ผมไม่จำเป็นต้องอยู่ในสถานการณ์อย่างนี้ถ้าผมไม่ได้เป็นหมอ

ให้คิดแบบคนไม่เป็นหมอ หรือคิดแบบที่ตัวผมเองเป็นตัวผมนี้ เรื่องการทำแท้งนั้นไม่ใช่เรียสครับ การไม่ทำแท้งไม่ใช่เรียสกว่าแะะ ผู้หญิงที่ไม่อยากมีลูกไม่พร้อมที่จะมีลูกเลี้ยงลูกนั้น ถ้ามีถ้าต้องเลี้ยงขึ้นมาแล้วมันเป็นปัญหายาก ยุ่งยากอย่างไรนั้นเห็นจะไม่ต้องอธิบาย ที่สำคัญก็คือหนักเข้านานเข้ามันก็จะไม่ได้เป็นแค่ความยุ่งยากของคนเป็นแม่ แต่จะเป็นความยุ่งยากของสังคมของประเทศชาติและของโลกต่อไปในอนาคต

นี่ผมคิดแบบผมไม่ได้เป็นคนฆ่า หมอเป็นคนฆ่า

หมอก็ว่าของหมอไปแล้วกันนะครับ ผมไม่เกี่ยวกับ อ้าว...เพราะอย่างนี้ไงที่ทำให้ผมนับถือหมอ

อาจจะเป็นเรื่องโชคดีอย่างหนึ่งของชีวิตก็ได้ ที่ผมมีประสบการณ์เลวร้ายเกี่ยวกับหมอน้อยมาก อาจจะเรียกได้ว่าเกือบจะไม่มีเลย สองสามครั้งที่ออกจะขัดใจกับสิ่งที่หมอปฏิบัติกับผมนั้นไม่ถือว่าเลวร้าย

หนหนึ่งนั้นลูกชายผมแขนหัก ไปหาหมอนอกจากรู้ว่าแขนเป็นอวัยวะอย่างหนึ่งของร่างกายคนที่ต่อออกไปจากหัวใจแล้วผมก็ไม่ได้มีความรู้อะไรเกี่ยวกับแขนอีก โดยเฉพาะกระดูกแขนซึ่งมอง

ไม่เห็น ผมจึงไม่มีทางที่จะรู้ได้ว่าวิธีการรักษาอย่างไร
จึงจะเหมาะสม ระหว่างการนัดให้กระดูกเข้าที่แล้ว
เข้าเฝือกไว้กับการผ่าตัดตามหลักต่อกระดูกที่หัก

หมอบอกผมกับแม่ของลูกชายว่าอย่างนั้น
ประมาณว่าให้เลือกเอาว่าจะเลือกการรักษาแบบ
ไหน^(8,9,20,21)

ผมสะดุ้งอะไรมากกับสิ่งที่หมอเสนอเป็นอย่าง
มาก อย่างหนึ่งผมกลัวการผ่าตัดและก็ไม่ต้องการให้
ลูกผ่าตัด อีกอย่างหนึ่งผมเคยมีประสบการณ์เกี่ยว-
กับการที่แขนหักแล้วต้องนัดให้กระดูกเข้าที่ว่ามันเจ็บ
เจ็บมากเลย

เมื่อเด็กผมเล่นกับเพื่อน เล่นม้าส่งเมือง
คือขี่หลังกันแล้ววิ่งแข่ง ผมขี่หลังเพื่อนแล้วเพื่อนล้ม
ผมเท้าแขนยังงอทำไห้ผมก็ไม่ว่าอะไร แขนซ้ายผมหัก
ไม่มีหมออะไรแผนใหม่ที่ไหนที่จะรักษาผมหรือครับ
หมอที่รักษาเป็นคนจีนซึ่งมีอาชีพเป็นช่างทอง เรียก
กันในหมู่เด็ก ๆ ว่าตาหน้าฟ้อน แม่ผมก็พาไปหาตา
หน้าฟ้อน ซึ่งเขาก็เริ่มรักษาด้วยการนวดแขนผมเพื่อ
ให้กระดูกเข้าที่และเขาก็เฝ้าดูอยู่จน ไม่ได้ใส่ใจอะไร
กับการแตกปากร่องไห้ยหวนด้วยความเจ็บปวดของผม

จากนั้นเขาก็พันผ้าพอกยาจีนยาสมุนไพร
อะไรสักอย่างซึ่งผสมกับเหล้าขาวกับแขนผมบริเวณ
ที่หัก แขนผมก็หายดีเป็นปกติมาจนทุกวันนี้

สิ่งที่ผมกลัวอีกอย่างเกี่ยวกับแขนที่หักของ
ลูกคือกลัวว่าแขนจะคอก เขายังเรียกกันว่าแขนคอก
หรือเปล่าก็ไม่ทราบนะครับ เพราะผมก็ไม่เคยเห็น
ใครแขนคอกในสมัยนี้ แต่ตอนผมเป็นเด็กนั้นคน
แขนคอกมีอยู่ทั่วไป แบบที่เดินแล้วข้อศอกกางออก
ทั้งมือแนบข้างแล้วไม่อยู่ในสภาพปกติ

ถามหมอว่าถ้ารักษาแบบนวดเข้าเฝือกโดย
ไม่ผ่าตัดแล้วแขนจะคอกไหม หมอก็บอกว่ามีโอกาส
ซึ่งผมก็เห็นว่ามีโอกาสเนื่องจากแขนลูกผมนั้นหัก
บริเวณข้อศอก

โดยสรุปก็คือหมอต้องการจะรักษาด้วยการ
ผ่าตัดตามหลัก โดยที่หมอจะมีค่าผ่าตัดหรือโดยที่
หมอไม่ต้องรับผิดชอบในการเลือกวิธีที่จะผ่าตัด ให้
ผมเป็นคนตัดสินใจเองว่าจะผ่าตัด ประมาณว่าหมอ
จะบอกกับตัวเองหรือใครได้ว่าที่ผ่าตัดนั้นผมเป็น
คนเลือก^(8,9,20,21)

ซึ่งผมไม่ชอบและทำให้รู้สึกอย่างที่ว่าคือ
สะดุ้งอะไรมาก ในสถานการณ์อย่างที่ผมต้องเป็นคน
เลือก ต้องกล้าที่จะเลือกวิธีที่จะรักษาซึ่งเชื่อว่าจะดี
ที่สุด โดยที่ถ้าสงสัยว่าผมจะมีเงินจ่ายค่ารักษาหรือ
เปล่าก็ต้องถามผม

อีกคนหนึ่งเป็นเรื่องของหมาที่บ้านกัดคน
ทำงานบ้าน

หมาผมนั้นเลี้ยงดูอย่างดี มีหมอมานฉีดยา
ป้องกันพิษสุนัขบ้าให้ทุกปี วันหนึ่งอย่างไรไม่ทราบ
ได้ มันจับเอาเด็กผู้หญิงทำงานบ้านเข้า ผมก็พาไป
โรงพยาบาลใกล้บ้านเพื่อฉีดยาป้องกันบาดทะยักและ
รักษาแผล

หมอบอกว่าต้องฉีดยาป้องกันพิษสุนัขบ้า
ซึ่งเป็นเงินนอกหลายดั่งค์อยู่ และจะต้องไปฉีด
ซ้ำซากอีกหลายหน นั้นไม่กระไร แต่ผมก็นึกสงสัย
ขึ้นมาว่าหมาผมไม่ได้บ้า ผมฉีดยาป้องกันให้มันอยู่
ทุกปีไม่เคยขาด

หมอก็บอกในเชิงขู่ผม บอกว่ามันไวใจไม่ได้
ถ้ามันบ้าละ

เอาละซี ถ้าหมาที่บ้านผมเกิดบ้า และผมไม่
ยอมให้หมอฉีดยาให้กับเด็กทำงานบ้าน เด็กที่ทำงาน
บ้านก็จะเป็นโรคกลัวน้ำ ซึ่งแน่นอนว่าจะต้องตาย
ยังงั้นดีละผม ถ้าผมยอมเสียเงินให้หมอฉีดยา ผมก็
สงสัยในสามัญสำนึกของตัวเองเป็นอย่างมากแล้ว
ผมให้หมาที่เลี้ยงไว้ฉีดยาวัคซีนทำไมทุกปี และหมาตัว
นี้ผมก็เลี้ยงมากับมือและเท้า ใกล้ชิดกับมันอย่างมาก
ถ้ามันจะเป็นบ้าผมจะไม่รู้หรือผิดสังเกตหรือ มันไม่
ใช้หมาเร่ร่อนจรจัดที่ไหน

ผมเชื่อหมามากกว่าเชื่อหมอในกรณีนี้ ผมจ่ายค่ารักษาพาเด็กกลับบ้าน ก็รอดมาด้วยดี ไม่มีใครตายไม่มีใครบ้า

สองกรณีนี้เป็นเรื่องที่กินใจผมอยู่เมื่อนึกถึงหมอ มากกว่าอื่นใดนั้นผมคิดว่าเป็นเรื่องของท่าทีคุณหมอทั้งสองท่านที่เล่าถึงนี้มีท่าทีบางอย่างที่ผมไม่ต้องอารมณ์ นอกเหนือจากท่าทีซึ่งซู ๆ ผมแล้วหมอยังมีอาการไ้ตัวและมีท่าทางน่าเสียวที่เหมือนจะดูถูกผม ในทำนองว่าไม่รู้เรื่องราวแล้วยังซักถามจู้จี้^(9,22-24)

ผมนะว่าหมอไม่มีสิทธิร่ำคาถาคำถามของคนไข้หรือเจ้าของไข้หรือจะร่ำคาถาก็ไม่พึงให้ปรากฏ

คำถามโง่ ๆ ของคนไข้นะมีมาแน่ เป็นเรื่องที่ได้เลยลวงหน้า

เรื่องที่ผมขัดใจหมอก็ดูจะมีอยู่สองเรื่องนี่เท่านั้นแหละครับ อีกเรื่องหนึ่งซึ่งผมไม่ได้ติดใจอะไร เป็นเรื่องที่ผมโดนหมอดู คือผมเป็นแผลอะไรที่เท้าสักอย่างหนึ่งแล้วผมก็รักษาแผลนั้นด้วยตนเองแต่มันหายช้าและผมก็กลัวว่ามันจะเป็นแผลเรื้อรังเลยไปหาหมอที่คลินิกแห่งหนึ่ง หมอดูแผลแล้วก็ดูผม จำใจถ้อยคำไม่ได้เพราะมันเกือบจะยี่สิบปีมาแล้ว แต่ประมาณบอกว่ายาที่ผมใช้นี้เขาใช้ใส่แผลอะไรอย่างอื่นแบบอื่นยังงี้สักอย่าง

ก็คงจะจริงของหมอหรอกครับ แต่ผมอดนึกในใจไม่ได้ว่า ะ ก็ถ้าผมรู้ผมจะมาหาหมอกำทำอะไรเล่า⁽²⁵⁾

นอกเหนือจากเรื่องซึ่งออกจะเล็กน้อยเหล่านี้แล้ว ผมก็ไม่ค่อยมีปัญหาอะไรกับหมอ อย่างหนึ่งเป็นเพราะผมไม่ค่อยได้ป่วยไข้แบบต้องไปหาหมอ อีกอย่างหนึ่งเพราะผมมีเพื่อนเป็นหมออยู่หลายคน ข้องใจเรื่องไข้เรื่องเจ็บอะไรผมก็ซักไซ้เอากับเพื่อนที่เป็นหมอ จำเป็นจะต้องหาหมออะไรอย่างไหนเพื่อนก็มักจะแนะนำหมอให้

ผมก็เลยไม่ค่อยจะกลัวหมออย่างที่ควรจะเป็นกลัว หรือเท่าที่ควรจะเป็นกลัว

แต่คนไทยทั่วไปนั้นไม่ใช่จะครับ เป็นเรื่องที่หมอควรจะให้ใจเลยที่เดียวว่าคนทั่วไปนั้นกลัวหมอเมื่อจะต้องไปหาหมอ ถ้าไม่ต้องไปหาไม่ได้จะเจอกันก็ไม่กลัวหรอกครับ หมอไม่ใช่ใครที่จะบุกเข้ามาในบ้านแล้วบอกว่า คุณป่วย ต้องให้หมอรักษา ถ้าไม่ยอมรักษาก็ฆ่าให้ตายอะไรอย่างนั้น

ยิ่งเป็นคนที่ไม่แน่ใจและไม่มั่นใจจำนวนเงินในกระเป๋าตัวเองแล้วหมอก็จะยิ่งน่ากลัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมอดตามโรงพยาบาลเอกชน ที่เขานิยมให้คนไข้ยอมแอดมิทเข้านอนในโรงพยาบาล⁽⁴⁾

บางที่เขาวาเคียวเงินเลยนะครับ และบางที่ก็ถึงซู ๆ ซึ่งผมไม่เคยเจอ ไม่มีประสบการณ์ได้ยินมาแต่คำบอกเล่า เคยมีอยู่หนึ่งเหมือนกันที่หมอจะให้ผมแอดมิทนอนโรงพยาบาล แต่ผมไม่ยอมขอกลับบ้าน หมอไม่ได้เคียวเงินนะครับ เพียงแต่ถามว่าจะแอดมิทไหม

ตอนนั้นผมตกบ้านจากชั้นสองลงมาที่พื้นข้างล่างซึ่งเป็นดิน เมฆาพับหลับหล่นปลั่งลงไปนอนแอ้งแม้งเรียบร้อยดีก็ลุกขึ้นเดินไปนอน แล้วก็กลับไป ตอนนั้นตีสอง ตื่นมาตอนตีห้า ปวดร้าวไปทั้งตัวอย่าว่าแต่ขยับตัวเลย หายใจเข้าออกก็ยั้งเจ็บ ปลุกเมียให้พาไปโรงพยาบาล ผมสงสัยมาว่ากระดูกส่วนใดส่วนหนึ่งของผมจะหัก หมอเอกซเรย์แล้วก็ไม่ปรากฏว่ามีกระดูกส่วนไหนหักหรือเคลื่อนไปจากที่ซึ่งควรจะอยู่

ดูกระดูกผมแล้วหมอเห็นปอดด้วย หมอก็ถามว่าสูบบุหรี่หรือเปล่า ผมก็บอกว่าสูบ หมอก็บอกว่าเลิกเสียละ ปอดกำลังมีอาการของถุงลมโป่งพอง

ผมอยากรู้แต่เรื่องกระดูกไม่想知道เรื่องปอดเรื่องปอดนั้นถ้าอยากรู้จะมาวันหลัง ก็เลยไม่ได้ใส่ใจเมื่อหมอกถามว่าจะนอนโรงพยาบาลไหมผมก็เลยไม่

นอน คิดในใจว่าถ้ากระดูกไม่เป็นอะไรแล้วก็เห็นจะพอเอาอยู่ด้วยตัวเอง หายากินแก้ข้าในไปพลาง ๆ

กลับถึงบ้านแล้วนึกหงุดหงิดหมอบอยู่นะครับ ว่าทำไมต้องมาบอกเรื่องปอดผมต่อหน้าเมียผมด้วย เดียวก็มาเคียวเข็นให้ผมเลิกสูบบุหรี่^(9-13,26-30)

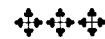
อย่างทีบอกนะครับว่าผมมีความรู้สึกที่ดีกับคนเป็นหมอเสมอ และเรื่องที่เล่า ๆ ถึงนี้ก็ได้เป็นเรื่องอะไรที่ทำให้เปลี่ยนความรู้สึกที่มีอยู่ แม้กระทั่งเรื่องที่ว่าหมอพยายามจะเคียวเข็นแอดมิทคนไข้ให้เข้านอนโรงพยาบาลหรือแม้กระทั่งที่หมอมืออาการว่าจะชู้ ๆ ผมให้ทำให้คิดอย่างที่ผมต้องการ

ผมมองว่าหมอก็คือนี่แหละครับ ที่สำคัญ เป็นคนที่น่าเห็นใจในทางหนึ่ง ทางที่ว่ามันออกจะเป็นเรื่องยุ่งยากสำหรับชีวิตคนๆ หนึ่งในความเห็นของผม

คือ หมอจะเป็นคนที่ถูกคนคาดหวัง คาดหวังว่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้จะต้องทำในสิ่งนี้ได้สิ่งนั้นได้รวมๆ แล้วก็คือหมอจะถูกคาดหวังให้เป็นให้มีให้ทำมากกว่าสิ่งที่หมอจะเป็นได้จะมีได้และจะทำได้เสมอ^(9,13,22-24,30-35)

เหมือนอย่างที่คุณเขาคาดหวังกับนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีอื่นๆ ทั่วไป ว่าจะต้องเป็นอย่างนั้นมีอย่างนี้และทำอย่างนี้ได้

ถ้ามีใครมาคาดหวังเอากับตัวผมอย่างนั้นก็คงจะเป็นเรื่องที่ชวนให้หวาดหวั่นวิตกกังวล และยังมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความคาดหวัง ก็เห็นที่ว่าจะเครียดจนอายุสั้น อันนี้ต้องนับเป็นอีกส่วนที่สำคัญที่ทำให้ผมนับถือคนมีอาชีพเป็นหมอ

เอกสารอ้างอิง

1. นิรนาม. กรณีนายแพทย์โรงพยาบาลฝักให้ทำอนาจารและสวนลามพยาบาล. สยามจดหมายเหตุ; ปีที่ 23 ฉบับที่ 44, วันที่ 31 ตุลาคม 2541.
2. นิรนาม. กรณีนักศึกษาแพทย์เสริม สาครราษฎร์ฆ่าแฟนสาว. ไทยรัฐ 5 มีนาคม 2541.
3. นิรนาม. กรณีนักศึกษาแพทย์เสริม สาครราษฎร์ฆ่าแฟนสาว. เดลินิวส์ 5 มีนาคม 2541.
4. สงกรานต์ นิยมเสน. การควบคุมมารยาทแพทย์ควรเป็นหน้าที่ของใคร? จ.พ.ส.ท. 2503; 43: 504-7.
5. สุจิต เฝ้าสวัสดิ์. จริยธรรมทางการแพทย์. จดหมายเหตุทางแพทย์ 2541; 81: 385-6.
6. ศุภวัฒน์ ชูติวงศ์. จริยธรรมในเวชปฏิบัติ. จดหมายเหตุทางแพทย์ 2541; 81: 1042-6.
7. นิรนาม. พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ถึงแก่อสัญกรรม. ไทยรัฐ 20 สิงหาคม 2541.
8. สุจิต เฝ้าสวัสดิ์. ปฐมนิเทศด้านจริยธรรมนักศึกษาแพทย์ ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 6 มิถุนายน 2542. ห้องประชุมสถานียารมนักศึกษา อ.วังสะพุง จ.เลย.
9. ยศวีร์ สุขุมลจันท์. ว่าด้วยจรรยาแพทย์. สารศิริราช 2506; 21: 422-6.
10. เทวี วัฒนา. กรณีศึกษาเพื่อการเรียนการสอนเวช-จริยศาสตร์. โครงการส่งเสริมคุณธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
11. คนโบราณ. คำสาบานของฮิปโปเครติส. วารสารโรงพยาบาลชลบุรี 2523; 5: 13-4.
12. เจ้าพระยาเสด็จสุเรนทราธิบดี. จรรยาแพทย์. 13 กรกฎาคม รศ.127.
13. คนในคอก. ว่าด้วยจริยธรรมแพทย์. แพทยสภาสาร 2536; 3: 57-8.
14. นิรนาม. ทลายคลินิกทำแท้งเถื่อนที่คลองตัน.

- ไทยรัฐ 21 เมษายน 2540.
15. นิรนาม. ทलयคลินิกทำแท้งเถื่อนที่พัทธยา. ไทยรัฐ 25 เมษายน 2540.
 16. สุจิต เฝ้าสวัสดิ์, กำแหง จาตุรจินดา. จริยธรรมในเวชปฏิบัติทางสูติศาสตร์. ใน : เพ็ญ ดันนินันดร. บรรณาธิการ. การวินิจฉัยทารกก่อนคลอด. กรุงเทพฯ: โอเอสพริ้นติ้ง เฮาส์, 2542: 351-62.
 17. แสง บุญเฉลิมวิภาส, อนเนก ชมจินดา. กฎหมายการแพทย์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2540: 29-48.
 18. พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุโต). ทำแท้ง คัดสินอย่างไร ชีวิตเริ่มต้นเมื่อใด. มุลนิธิพุทธธรรม, 2538.
 19. Tanirandorn Y, Phasavasdi S. Transabdominal reduction in quadruplet pregnancy during first trimester : a case report. J Med Assoc Thai 1994; 77: 52-6.
 20. ประพันธ์ อาริยมิตร. คำปฏิญญาของแพทย์. สารศิริราช 2517; 26: 1445-51.
 21. คำประกาศสิทธิของผู้ป่วย. แพทยสภา กระทรวงสาธารณสุข สภาการพยาบาล สภาเภสัชกรรมและแพทยสภา วันที่ 16 เมษายน พ.ศ.2541.
 22. สงกรานต์ นิยมเสน. ศิลปและจรรยาแพทย์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยพิทยา, 2506.
 23. นิธิ เอียวศรีวงศ์. หมอในทัศนะของชาวไทย. จ.พ.ส.ท. 2512; 52: 867-71.
 24. เสม พริ้งพวงแก้ว. จรรยาแพทย์. สารศิริราช 2516; 25: 955-1008.
 25. ยรรยง ศุทธรัตน์. ความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์กับคนไข้. วารสารจิตแพทย์ 2514; 16: 1-8.
 26. สงกรานต์ นิยมเสน. ความลับผู้ป่วย. จ.พ.ส.ท. 2502; 42: 664-72.
 27. ถวัลย์ อาสนะเสน. ความลับผู้ป่วย. สารศิริราช 2516; 25: 2015-8.
 28. นริศ เจนวิริยะ. จริยธรรมของแพทย์. วงการแพทย์; 23-29 มิถุนายน 2540: 5.
 29. ธีระ ลัมศิลา. การติดต่อกับผู้ป่วยและครอบครัว. สารศิริราช 2512; 30: 448-55.
 30. พินิจ รัตนกุล. จริยศาสตร์การแพทย์แนวใหม่. สารศิริราช 2522; 31: 1006-12.
 31. สุนิตย์ เจริญศิริวัฒน์, ภิรมย์ กมลรัตนกุล. ศิลปและจรรยาแพทย์. จุฬาลงกรณ์เวชสาร 2523; 34: 5-10.
 32. ชูชัย ศุภวงศ์. แพทย์ในสายตาประชาชน. แพทย-สภาสาร 2530; 16: 531-3.
 33. สุลักษณ์ ศิวลักษณ์. จริยธรรมสำหรับแพทย์. แพทยสภาสาร 2531; 3: 403-18.
 34. พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุโต). ฐานะแพทย์และความรับผิดชอบเชิงจริยธรรม. วารสารสาธารณสุขมูลฐาน ภาคกลาง 2537; 9: 28-32.
 35. ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์. ฐานคติของแพทย์และสถาบันการแพทย์. วารสารการวิจัยระบบสาธารณสุข 2537; 2: 249-59.
-